

J. E. Bogomil :

Ob nevihti.

Na jugovzhodu so se prikazale težke kope oblakov. Kar vidno so naraščale, in strah je šel pred njimi. Kamor je prišel, povsod je vzbudil grozo in trepet.

Listje na drevju je zatrepetalo. Potresale so se vejice in veje. Celo mogočno deblo se je zvijalo, kakor bi hotelo pobegniti z mesta, pa je bilo preveč vkovano v tla. Drobna srca gozdnih in vrtnih pevcev so skoroda zastajala. Pesem je utihnila. Vse se je poskrilo.

Bu-u — u-u-u-u — u-u-u-u — — —!

Grom iz daljave! Vedno bliže prihaja njegov glas. Vedno močnejše, vedno resneje.

Na griču zapoje veliki zvon, in po okolici se oglasiyo njegovi manjši tovariši. Njih pesem je boleča, otožna, proseča ...

»Mama, zakaj pa zvoni?« vpraša Trnovčeva Ivanka.

»Huda ura se bliža. Zato pa zvoni, da bi mi molili. Oh, kako da ni še onih dveh domov — Franice in Tone?«

»Mama, kakšna pa je huda ura?«

»Boš kmalu videla! Le molimo, da bi preje minila.«

In Trnovčevi prično moliti. Huda ura pa vedno bolj divjá. Grom bobni, strela bije, ploha lije, veter tuli. Kakor bi bil sodni dan! Trnovčevi pa molijo. Zdaj enemu, zdaj drugemu uide pogled skozi okno, in oko išče onih dveh, ki ju ni doma. Kdo ve, kje sta!

»Še en očenaš za naši dve,« pristavijo mama, potem pa končajo.

»O Bog, kakšno divjanje!«

»Uboga Franica in Tona!« vzdihne malo bolj odrastla Lenica in se zagleda skozi okno.

»Ko bi šel kdo ponji?« svetujejo v veži stari oče.

»Saj ni mogoče v takem.«

»Bog in sveti božji križ! Spet je nekam udarilo.«

»Pa še molimo!«

»Mama, le! Za Franico pa za Tono!«

In zopet se oglasi molitev. Gorka in prisrčna. Spet kipé prošnje skozi dež, skozi oblake, naravnost v nebo. Po hiši pa je čimdalje bolj temno, kakor zvečer. Le, kadar posveti blisk, takrat posveti po vseh kotih. S tako močjo, da vid vzame.

Onih dveh pa le še ni od nikoder! Kdo ve, kje trepečeta siroti? Vsi premočeni, vsi preplašeni, vsi premraženi!

Huda ura divjá, kakor bi se svet podiral. A molitev pri Trnovčevih in drugod tudi ne prejenja. Sredi groma, sredi bliska in strele kipi kvišku, kipi k Bogu ...

V daljavi se lahko posveti. Vihar ponehava. Deževne kaplje niso več tako težke. Grom se polagoma oddaljuje.

Bledi, preplašeni obrazi polagoma zardé. Le oblak skrbi še pokriva čela: Tone še ní in France še ní!

Naposled le prideta, Tona vsa premočena in Franca vsa prestrašena in premočena. Prvič ji je ujela nevihta na polju, na prostem. Ena bi rada več povedala ko druga, kako jima je bilo. Pa obema manjka besedi. A čemu besede, ko prepadla obraza glasneje govorita in več povesta ko vsaka beseda.

A človek vse preboli! Skrb ljubeznive mame, postrežljivost dobre sestre, pohvala očetova in radovednost Ivankina: vse po svoje pripomore, da je strah preje pozabljen.

Kresna noč.

Kaj, da neče me objeti
sen nocoj slađak?

Ó temni noči tja pođ lipo
vêde me korak.

Óse gore so posejane
z lučcami nocoj,
koť da vzplaval doł na zemljo
zvezdic je nebroj.

Bajna noč! Mladostj moje
jasen si spomin,

kađar têma me obđaja,
têma bolečin:

Ó têmi sijejo mi tuđi
upov množice,
koť bi v črni grêdi cvele
bele rožice.

Sapice pa, ki okrog mene
nežno plavajo,
smrtni dihi to so — v večnost
me uspavajo . . .

Ksaver Meško:

Domovini.

O domovina, v grob so te dejali,
pečát sovrašťva vžgali nanj pekoč.
Kot Judje Krista so te pokopali,

da strta bila v vek bi tvoja moč.
Zastonj pa upom lepim so se vdali:
za tebe tudi pride še Velika noč.

